

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 37.

Tiende Session.

22de Møde.

Fredagen den 6te Novbr. Aften Kl. 6 1/2.

(Fortsat.)

Ordføreren (Behmann) (fortsat):

Naar vi nu spørge: Hvilket er Rettsforholdet i disse Tilfælde? troer jeg, at man maa svare, at dette Skrift maa betragtes som ene tilhørende Forfatteren som saadan, at altsaa Ingen, hverken Forfatter eller nogen Trediemand, kan af et saadant Skrift foranstalte et nyt Dplag, førend det er udsolgt, men at der derimod endnu staaer det Forhold tilbage, som finder Sted mellem Udgiveren og Forfatteren eller Forfatterne til de enkelte Arbejder. Dette Spørgsmaal er her ikke afgjort. Udvalget har troet, at det vilde være hensigtsmæssigt at fastsætte den Bestemmelse, at den, der har leveret saadanne Bidrag til et enkelt Bært eller periodisk Tidsskrift, vel derved skal have fraskrevet sig Ret til umiddelbart derefter at udgive det som et særskilt Skrift, men at dog denne Ret maa indtræde efter en kortere Tids Forløb, og at han i saa Fald indtræder i alle Forfatterens Rettigheder. Man har nemlig paa den ene Side taget Hensyn til, at et hvert saadant Tidsskrift væsentligt bestaaer ved enkelte vigtigere Bidrag, og at det er uundgaaeligt, at der tillige er endeel andre Arbejder af mindre Værdi, og at det altsaa vilde være ubilligt, om enhver Forfatter, der havde leveret Bidrag til Skriftet, strax kunde udgive det som et særskilt Skrift, idet Opfordringen til at kjøbe Tidsskriftet vilde blive meget mindre, naar der var en nær Udsigt til af de værdifuldere Arbejder let og for en billig Pris

at kunne erholde særskilt Aftryk og blive fri for det Andet, der kun bæres af det Bedre, men at det paa den anden Side vilde være ubilligt imod de værdifulde Arbejder, fordi de vare optagne i saadanne Tidsskrifter, der i Reglen uden Hensyn til Bidragenes forskellige Værdi byde et eensartet Honorar, om man vilde berøve Forfattere Retten til at faae dem særskilt udgivne. Udvalget har troet paa den foreslaaede Maade at kunne lempe dette. Denne Bestemmelse er imidlertid ligesom de andre af denne Art, Udvalget har foreslaaet, kun explicatorisk, saaledes at den kun skal gjælde, saa fremt ikke anderledes udtrykkeligt er vedtaget mellem vedkommende Contrahenter.

Jeg har nok sprunget § 5 over. Den fulde Beskyttelse med Hensyn til anonyme og pseudonyme Skrifter er foreslaaet i Udkastet at skulle indtræde, naar Forfatteren offentliggør sit Navn inden 30 Aar efter den første Udgivelse af Skriftet paa en ny Udgave af Samme. Det forekommer os imidlertid tilstrækkeligt, naar han vedkender sig Skriftet paa en officiel Maade og navnlig ved en efter de for Proclamata foreskrevne Regler bekyndtgjort Erklæring. Uendringsforslaget til § 9 vil man see er en reen Redaktionsforandring. Det Samme gjælder i Grunden ogsaa om Forslaget til § 11; det gaaer nemlig ud paa, at Forbudet mod Eftertryk skal ophøre, naar Exemplarer af det sidste Dplag ikke i 5 Aar have været at erholde hos Forfatteren, og at, naar dette er Tilfældet, skal Skriftet indenfor de almindeligt gjældende Regler være hjemfaldet til Offentligheden; det er denne terminus a quo, som man har anseet for nødvendig. Udvalget har anseet det for ønskeligt, at selve Loven